

HOPE + FAITH

EXAMINATION

2016.05.10

SARA INGRID ANDERSSON

HÖGSKOLAN FÖR DESIGN OCH KONSTHANTVERK
INRIKTNING SMYCKEKONST
EXAMENSARBETE 30HP.

HANDLEDARE: EMMA FÅLTH, MAGNUS HAGLUND
EXAMINATOR: ADJ. PROFESSOR KARIN JOHANSSON

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

VARMT TACK TILL

HANDLEDARE: EMMA FÄLTH, MAGNUS HAGLUND

PROFESSOR KARIN JOHANSSON

CARLONA CLAESSION

KLARA BRYNGE

KLASSKAMRATER

DANIEL, FAMILJ OCH VÄNNER

FORMULERING INLEDNING	1
FUNDERINGAR	2
GÖRANDE PROCESS TEKNIK	3
MATERIAL	13
TEXTIL	13
METALL	15
KOMPONENTER	17
RUMMET INSTALLATION SKALA	17
KROPPEN	20
RINGEN SMYCKET	21
PRECISION	22
INSPIRATION	23
LOUISE BOURGEOIS	23
MARKUS SCHINWALD	24
REFLEKTION	25
OBJEKTEN VAR FÖR SIG	27
KÄLLFÖRTECKNING	34

FORMULERING | INLEDNING

Det här är en utforskning av möten mellan mjukt och hårt, mjuk textil och hård metall. Textilen fungerar som en förlängning av mig, som min metaforiska kropp. Den styva metallen är smycket vilket refererar till vigselringen. Vigselringen fungerar som symbol för vårt samhälles norm och den allmänna uppfattningen om att en ska finna ”den rätte”, gifta sig och på så sätt uppnå ett lyckligt liv. Vad händer i mötet mellan min kropp och vigselringen? Vilka känslotillstånd upplever jag och hur kan de uttryckas i en rumslig gestaltning? Dialog förs kring dessa frågor i installationens sju objekt.

Arbetet är också ett samtal kring och en undersökning av form och precision.

FUNDERINGAR

Styrka och osäkerhet, vemod och glädje, hopp och förtvivlan, motsägelsefulla och ambivalenta känslotillstånd som ryms inom de flesta människor. Vi är komplexa till vår natur men uppmanas ständigt att vara säkra på vår sak, att veta vad vi vill och vart vi ska. I det här projektet gör jag ett ärligt försök att möta mig själv och att uppriktigt berätta om vad jag finner.

Detta citat har funnits med mig länge men jag minns inte vart jag funnit det.

”Det krävs mycket mod för att leva sant mot sig själv och mindre efter andras förväntningar. Det finns kanske ingen svårare, eller viktigare, livsuppgift än denna. Men heller ingen med större potential att skänka livet mening”.

Arbetet handlar om en utforskning av mötet mellan min kropp och vigselringen. Vigselringen är en symbol för äktenskapet men fungerar här som en symbol för normen eller idén som finns i samhället om längtan och strävan efter att träffa ”den rätte”, gifta sig och på så sätt uppnå ett lyckligt liv. Jag förhåller mig till nutid och uteslutande till det känslomässigt romantiska äktenskapet i min utforskning.

Sagodrämmen finns där, prinsen och prinsessan som till slut fick varann och levde lyckliga i alla sina dagar, likaså hoppet om det gudomliga nedslaget, att bli ”swept off your feet”. Men den rationella sidan tvivlar och ifrågasätter normen, den undrar varför man gifter sig. Går det att på riktigt legitimeras ett kärleksfullt äktenskap?

”For some people love doesn't exist if you don't acknowledge it in front of other people”

Är ett citat från Garry Marshalls film *Valentine's Day* (2010). Kanske handlar äktenskapet om att bevisa för omvärlden att det ”är vi” men även om att visa upp det för sig själv. Otålighet och osäkerhet pressar oss till att etikettera, definiera och organisera våra liv i ett samhälle där det mesta går allt snabbare och snabbare. Möjligen har det att göra med effektivitet, vi blir allt mer rationella för att hinna med det vi ”borde” göra. Vi vill lyckas och vara välfungerande. När vi definierar förhållandet som ”ihop”, förlovad eller gift får det ett värde. Det blir mätbart och ett ”ihopförhållande” gör en värdeökning genom att övergå till ett äktenskap. Kärleken blir värd mer och vi berättar för oss själva och andra om hur stor kärleken är och hur lyckliga vi är i.o.m. äktenskapet.

Lena Andersson svarar i sin bok *Allvarligt Talat* på frågor från inringande lyssnare till P1:s radioprogram med samma namn. På Gunillas fråga: ”Hur ska man se på idén om ’Den Rätte?’”, svarar Lena delvis såhär:

“Den snäva tolkningen av Den Rätte är att det finns en och enbart en. En mindre snäv tolkning innebär att man möter den som just då är rätt, att olika personer utgör den rätte vid olika tillfällen i livet, eftersom man förändras. /.../ Vi har också lärt oss att älska romantiken och drömma om den och som en reaktion på det har vi lärt oss att vara misstänksamma mot romantiken och att förstå Den Rätte som en tankekonstruktion. /.../ En förljugen dröm, skulle vissa säga att denna konstruktion är, en sagans fänighet som skadar och förleder unga sinnen”.

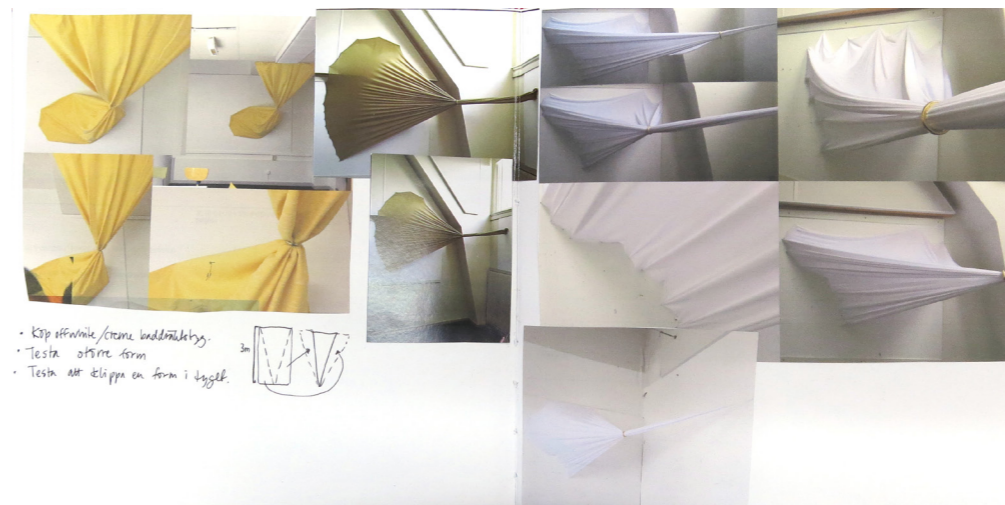

GÖRANDE | PROCESS | TEKNIK

För mig föds spontaniteten och lusten att utforska då idén ”sitter”. Formuleringen tillåter mig att tappa greppet och leka. Då ramen finns där går den med fördel att tänja, ifrågasätta och omforma. Den går till och med att kasta bort till gagn för en ny och bättre idé eftersom det finns något att förhålla sig till. Utan ram blir möjligheterna för stora, för många. Sedan jag bestämde mig för vigselsringidén har den givit mig chansen att utmana och omformulera den flera gånger.

Jag älskar att bocka rör. Det visste jag inte om innan jag satte igång med det här projektet. Det är oerhört tillfredställande att låta maskinen deformera det raka röret. Med maskinens tillsynes lilla kraftansträngning åstadkommer den något min kropp aldrig skulle klara av, det öppnar upp en helt ny värld av möjligheter.

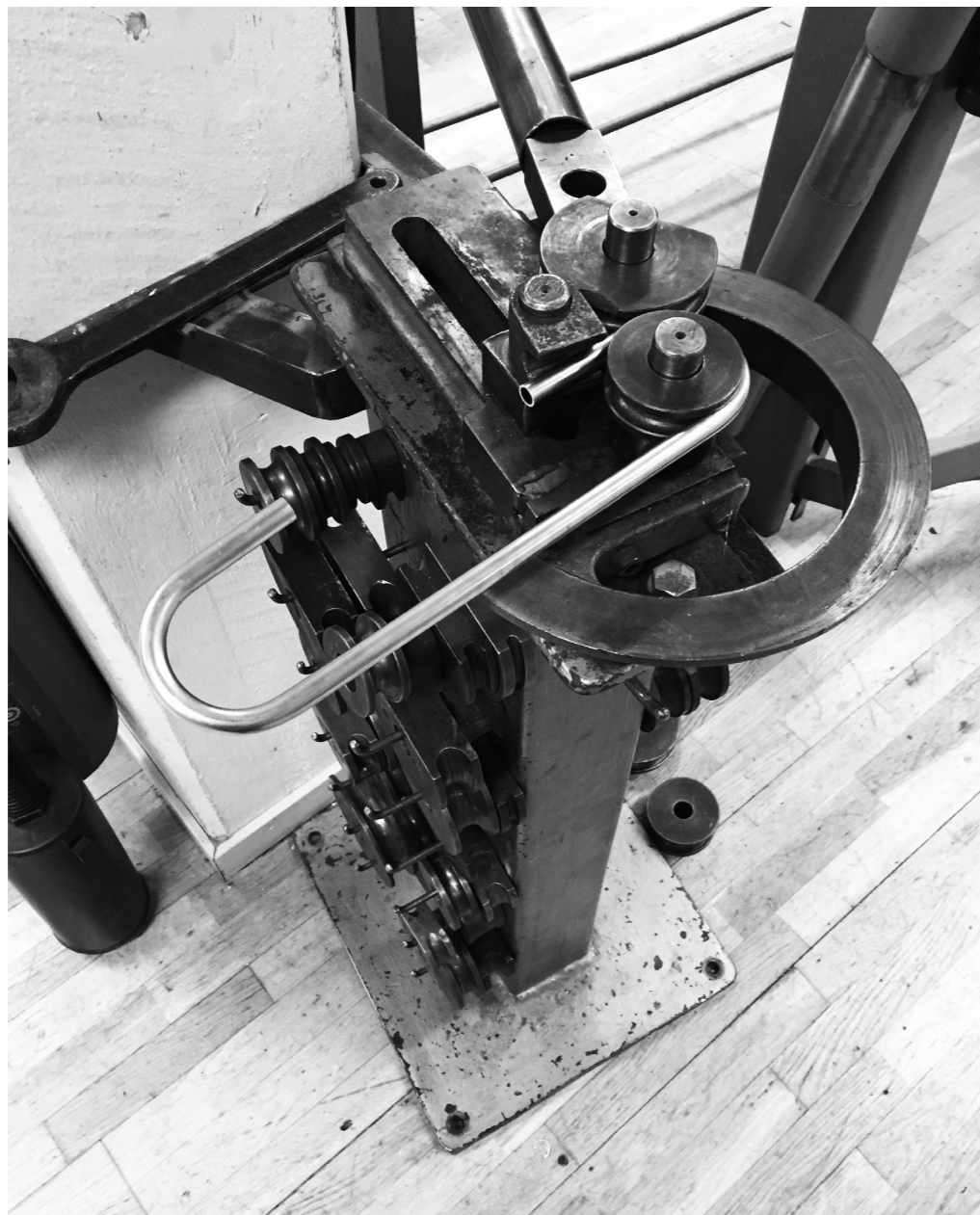
Normalt sett bockas inte mässingsrör i de maskiner jag använt. Mässingen är hård och ”styv” vilket skulle kunna skapa sprickor i godset. Det har trots detta fungerat och med hjälp av dessa erfarenheter har jag lyckats övertala Ferrita i Köping att hjälpa mig med ett försök att bocka 5cm tjockt mässingsrör. Skolans maskiner klarar av rör i en tjocklek upp till 3cm. Ferrita är ett företag som normalt sett bockar framförallt avgasrör. Iron Bill utanför Partille hos vilka jag införskaffar mässingsrören har haft en del på lager medan en del beställts för att matcha de rätta längder och tjocklekar som behövts. Det är många samtal, möten och besök på olika företag som hjälper mig att hitta fram till rätt material och lösningar för mina idéer. Inte minst teknikerna på skolan är en ovärderlig tillgång.

Jag använder textilerna som en förlängning av mig själv, som min metaforiska kropp. Beroende på vad jag vill uttrycka om det så är en känsla av ambivalens, uppgivenhet, mörker, naivitet eller t.ex. glädje väljer jag tyger beroende på textilens inneboende egenskaper som exempelvis elasticitet, struktur, tjocklek, färg och glans. Sedan manipulerar jag textilerna, bl.a. genom att sträcka, drapera, töja och klä in. Jag klipper, nålar, river, syr och formar materialet för att slutligen komma så nära det jag vill säga som möjligt. Vanligen försöker jag finna material som passar in på min känsla men det kan också vara materialet i sig som väcker något hos mig. Det kan alltså gå åt båda håll, textilierna finner mig eller så finner jag dem.

Tygerna kommer från mina egna gömmor, tygbutiker, vänliga vänners lager och second hand. Det är något med sökandet, de små upptäcksresor jag gör, i jakt på de rätta materialen, och alla de personer med specialkunskaper jag kommer i kontakt med som gör mitt arbete rikare. Nätverkandet är en arbetsmetod vilken jag tillägnat mig under årens lopp. Många gånger får jag besöka intressanta platser och höra spännande historier som berikar både mitt arbete och mig som människa.

Mässingsrören bockas med hjälp av en rejäl eldriven maskin. Maskinens mekanism pressar röret fram och tillbaka i ett makligt och behagligt tempo. Jag pressar ned pedalen med en pil åt höger, nästa gång åt vänster, för varje gång bockas röret lite mer. Ibland åker tumstocken fram och ibland duger ögonmättet fint för att avgöra när bockningen är god nog. Två andra maskiner som också bockar rör men med hjälp av handkraft har använts. Båda klarar mindre radier än den eldrivna maskinen.

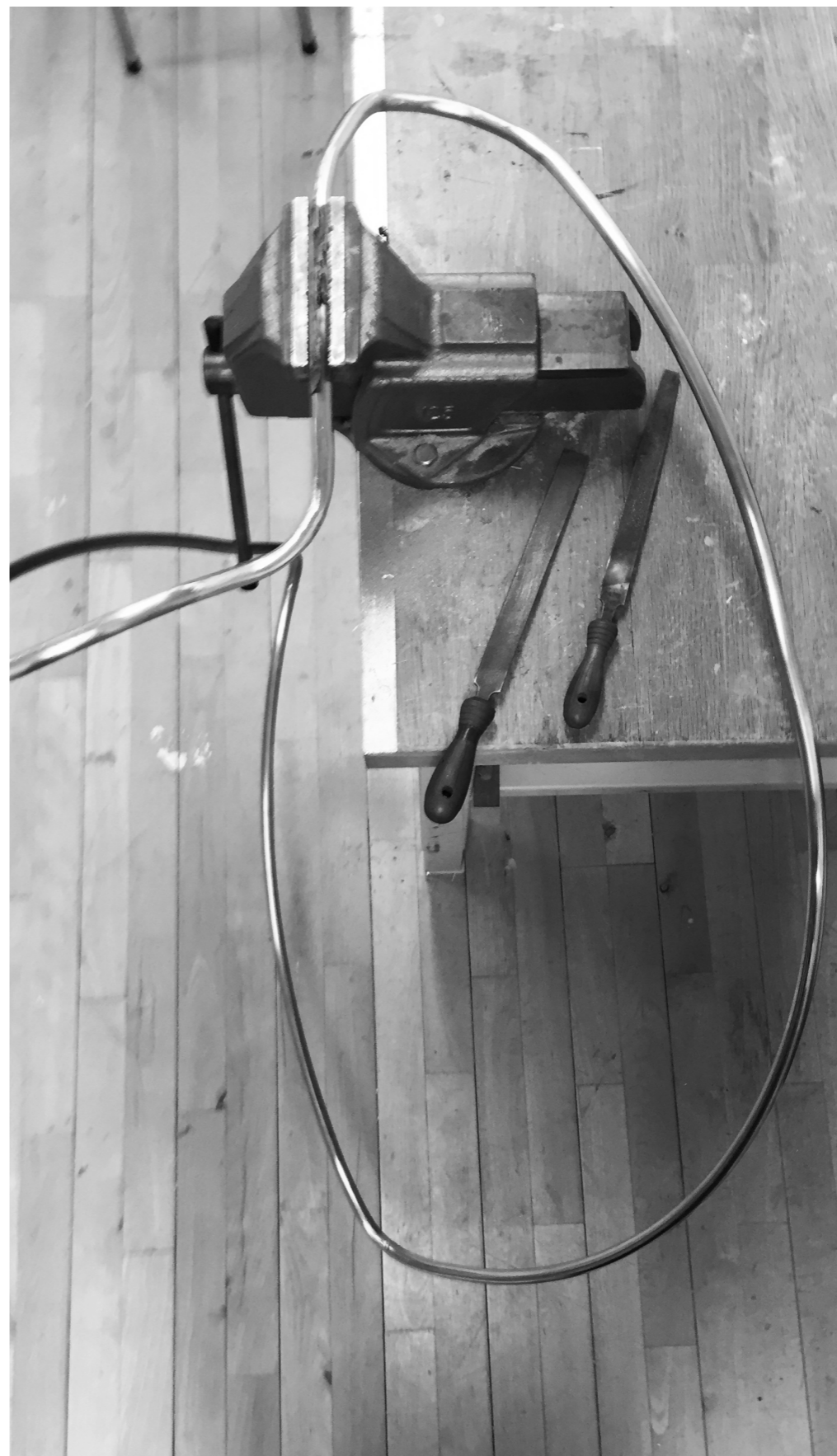
Jag hade speciellt mycket nöje av denna maskin (bilden ovan) då jag med en av ringarna trotsade naturlagarna och med hjälp av maskinen deformerade cirkeln till en abstrakt form. Trots att maskinen obarmhärtigt högg djupa jack i och hyvlade av material från ringen var det otroligt befriande att ge utlopp för starka känslor, att handgripligen förstöra den perfekta cirkeln.

Flera försök att skapa ringar av rör har lärt mig att det blir bäst resultat då två halvcirklar sätts samman. De sågas, filas och en av dem förstärks med en invändig sarg i ändarna. Sargen löds fast med hårt silverlod, det lod som smälter vid högst temperatur av de lod jag har att tillgå. Sedan trycks halvcirkeln ihop med sin andra hälft för att lödas till cirklar. Den här lödningen är trixig men det går med hjälp av castolinlod som har en "kladdigare" egenskap än vanligt silverlod. Castolinlod som också kallas extra vekt silverlod har den lägsta smälttemperaturen och en något gulare ton än de andra silverloden vilket passar bra då mässingen likaså har en gul färg. Icke att förglömma är det lilla hål som måste borraras genom vilket luften ska kunna pressas ut vid lödningen. Utan det skulle luften inne i röret, som expanderar när den värms upp, kunna skapa en förödande explosion.

Putsningen till den blankpolerade ytfinishen sker i flera steg. Vare sig det är en deformerad eller en perfekt rund ring ska metallglansen vara densamma, det är en för mig en viktig referens till den symboliska vigselringens guldblanka yta. Lödningar och andra skavanker filas med en eller två filar, putsas med sandpappersklädda trästickor s.k. smärgelstickor med stigande finkornighet för att därefter putsas med ett fint sandpapper. Ett viktigt steg för att få upp glansen är putsning med trissa. Vissa problem uppstår då jag arbetar i en för smyckekonsten väldigt stor skala. Ett sådant problem löstes då jag uppfann en trissa som gick att greppas av en skruvdragare. Ringen fästes i ett skruvstöd precis som under tidigare putsning för att få ett fast motstånd. Slipvaxet påförs trissan och sedan går jag metodiskt över ringens alla sidor. Sist men inte minst är poleringen vilken görs med samma skruvdragare en annan, mjukare trissa och ett polervax. Vaxrester tas bort med ljummet vatten alternativt med aceton. Resultatet, den blanka ytan ter sig mycket angenämt.

I takt med att idén utmanas och omformas då handens verk visar vägen växer jag i tryggheten om att jag får, kan och ska lyssna till mig själv. Det här arbetet ska utgå från mig, mina funderingar, farhågor och reflektioner.

I.o.m. görandet blir känslan till viss del bearbetad och överförd från mitt inre till ett abstrakt fysiskt objekt. Det händer något med mig när jag i timtal putsar och polerar en ring. Vi för ett samtal och lär känna varann. Jag förändras och djupnar i min förståelse i takt med att metallens yta sakta men säkert blir allt blankare och blankare. Jag arbetar fram ett "perfekt" yttre men är fullt medveten om arbetet som ligger bakom, vad som finns under ytan. Det är behagligt att låta händerna hållas, något som medger full närvaro och på samma gång ger fritt spelrum för tankar och känslor att sväva iväg. Det är i görandet som mycket händer, lugnet infinner sig, rastlösheten dämpas, arbetet utvecklas och samtidigt håller görandet mig och min tanke jordad. Oro subtraheras till ro. På samma sätt har det känts var gång jag installerat objekten i rum. Det har inte funnits möjligt att ha installationen uppsatt under hela arbetsprocessen vilket i sin tur medfört ett naturligt perspektiv och distans. Jag har kunnat se förändringen från gången innan och om de idéer vilka utvecklats fungerat eller ej.

I skapandet av verkets sju objekt leker jag med dem i förhållande till rummets väggar, golv, tak och luft. Jag använder mig av dessa element för att så tydligt och ärligt som möjligt uttrycka mina skiftande känslotillstånd. Vilken dialog vill jag att objekten ska föra med varann, med rummet och med betraktaren? Balansen och spänningen i verket påverkas mycket av placering och disponering av ytan och en betydande del av arbetet är hängningen av utställningen.

MATERIAL

TEXTIL

Textilen välkomnar mig med en öppen famn. Det är ett kärt återseende. Entusiasmen bubblar inom mig, jag känner mig nästan förälskad när jag förstår att vi ska umgås under en lång tid framöver.

Textil är intimt, vi har det nära kroppen både i plagg men också i filter, täcken och handdukar i hemmet. Med kläder av textil utsmyckar och skyddar vi våra kroppar, vi döljer och framhäver dem. Vi går på mattor av textil, vi dekorerar och avskärmar med gardiner, vi skyddar oss från natten under tältets duk. Vår starka samhörighet med textil talar om tillit. Det talar om generationer av människor som historiskt sett givit sitt förtroende till textil och inte kan föreställa sig en framtid utan. Valet av material är givet. Textil kan uttrycka känslor, påminna om traditioner, skydda, avslöja, stärka, förgylla o.s.v. Ett material med oändliga egenskaper.

Den textila materialmedvetenheten sitter djupt rotad i mig och har funnits med sedan barnsben. Jag blev tidigt introducerad för olika textila tekniker som att använda nål och tråd, symaskin, vävstol, färgning, tryckning, tovning osv. Listan kan göras lång på alla de möten med textil jag fick uppleva redan som barn. Framförallt är det min mor som med sin stora kunskap och enorma intresse för det textila fältet har introducerat både materialkännedom och olika metoder för mig. Det är tanken på henne som ligger till grund för mitt beslutsfattande framförallt vad gäller finish. Hon fungerar, utan att hon vet om det, lite som en mental vägledare för mig. Det textila har på ett eller annat vis följt mig i det mesta sedan jag var liten, inklusive de utbildningar vilka jag genomgått sedan tonåren.

METALL

Så länge jag kan minnas har jag förförts av glitter och blanka föremål. Det som glimmar och glittrar framför mina ögon, allrahelst i mina händer, är ljuvligt. En barnslig fascination som inte givit vika med åren.

De senaste tre åren har jag fått möjlighet att bekanta mig närmre med metall. Jag har till viss del lärt mig ett nytt språk, jag kan konversera, göra mig förstådd och förstå. Alla metaller har sina egna dialekt och det är häftigt att kunna ge materialet den respekt det förtjänar. Samtidigt har jag haft stor nytta av min naivitet som har tagit mig in i dumstridiga projekt och försök att bemästra metallen. Vare sig det är jag som tvingats kuva mig eller metallen som givit vika har jag lärt mig enormt mycket. Att jag tillägnat mig kunskaper som att klippa, såga, löda, svarva, bocka och smida metallen gör mig friare i att uttrycka det jag vill säga. Metallen bjuder på kontrast och spänning gentemot textil och andra mjuka material som jag är välbekant med sedan tidigare.

Förkärleken till högblanka metaller går som en röd tråd genom mina arbeten. Det kan självklart härledas tillbaka till förtrollningen vilken suttit i sedan barnsben. Det har också att göra med att jag ofta tar mig an smycket som symbol för vad ett smycke är och vad det berättar om oss. I mina ögon ger högblank metall i relation till kroppen en stark koppling till smycke.

”Högpolerade smycken är vanligast, och ger metallen en starkt reflekterande, glänsande yta”.

Den mest klassiska vigselringen är en blank, slät ring av guld. Utifrån den uppfattningen skapar jag en symbol av vigselringen. På grund av skalan jag valt är guld med sitt höga pris otänkbart, därför föll valet av metall på mässing. Mässing är en legering av koppar och zink. Genom tiderna har mässing används som ett substitut för guld tack vare metallernas liknande egenskaper i fråga om den gula tonen och hårdhet. Passande nog har mässing ofta kallats för fattigmansguld.

KOMPONENTER

RUMMET | INSTALLATION | SKALA

Mitt verk är en s.k. installation, en rumslig gestaltning. Installationen består av sju objekt eller skulpturer som är placerade i rummet. Skalan är stor och eftersom bl.a. skalan är kontroversiell gentemot traditionell smyckekonst är det rimligt att jag försöker definiera anledningarna bakom, vissa är tydligare än andra.

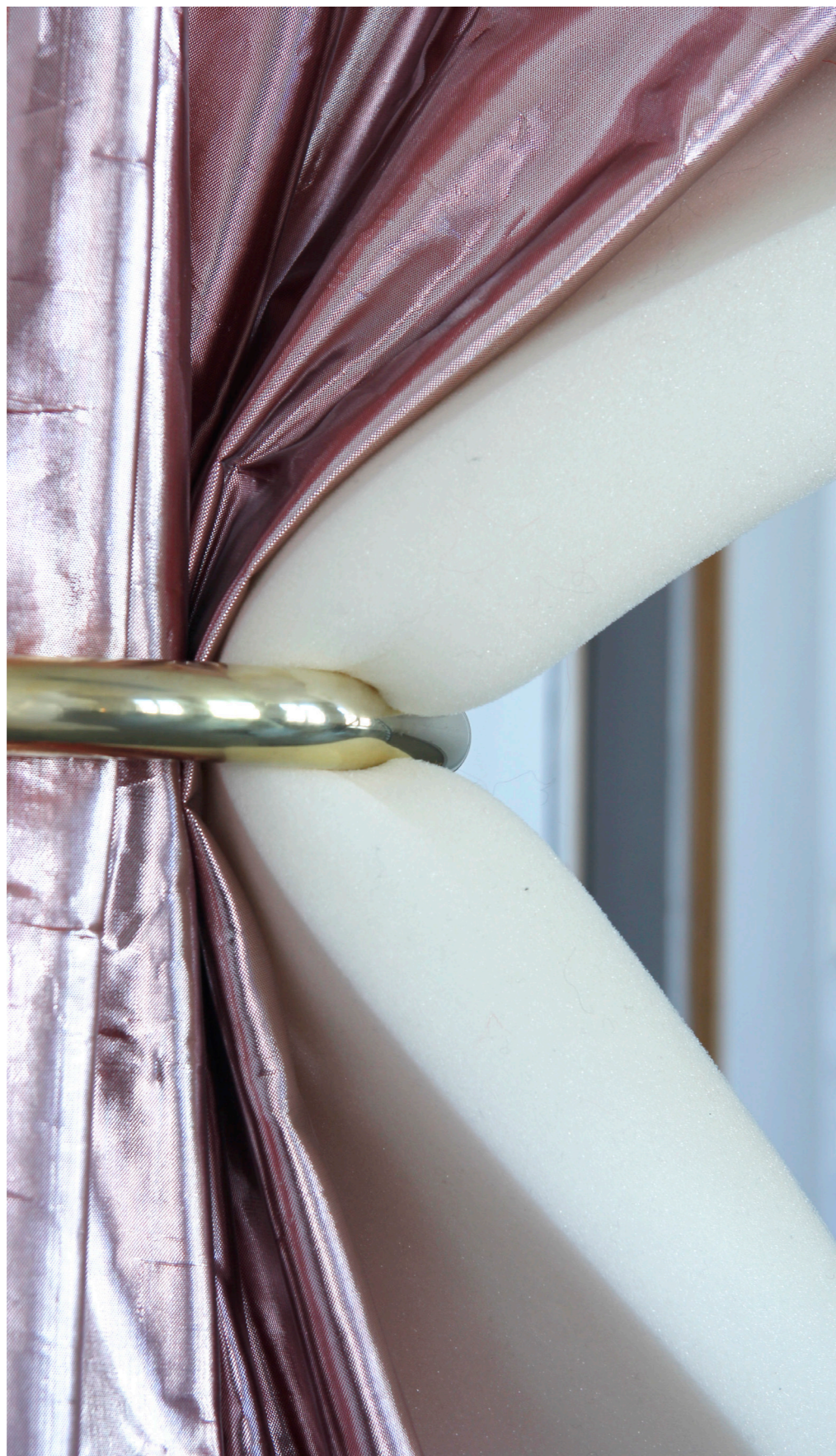
I formen installation möter betraktarens sinne och kropp verket, vare sig det är ett fysiskt eller psykologiskt rum att träda in i. Kroppen konfronterar objektet ögonblickligen, innan tanken hinner med. Jag tycker att upplevelsen blir starkare då skalan är stor vilket innebär att jag möter verket med hela kroppen. Jag lockas av att framkalla och ge en kroppslig erfarenhet till betraktaren.

”Installation art takes into account the viewers entire sensory experience, rather than floating framed points of focus on a neutral wall or displaying isolated objects (literally) on a pedestal. /.../ What makes this unique art form more interesting is the idea that compared to looking at paintings hanging on the wall; the installation art touches and tickles the senses of the audiences to think about the objects more deeply”.

2010 tog jag min kandidatexamen från modedesignprogrammet på Textilhögskolan i Borås. Jag har en bakgrund i att skapa plagg på kropp för scen. För att plaggens detaljer och uttryck ska bli tydliga på en scen måste en ofta ta i och överdriva dem. Både modevisningen och installationen har att göra med en rörelse i rummet. Det är dock omvända förhållanden här då åskådaren rör sig kring verket och inte som på en catwalk där traditionellt sett modellerna bär verket/kollektionen och rör sig framför en stillasittande publik. Jag uppskattar mycket den tid jag ges inom konsten, både i görandet och i presentationen. Tiden är snarare en vän än något jag jobbar emot. Publiken kan i sin egen takt möta verket och det finns en varaktighet i presentationen, till skillnad från modevärlden där både modets svängningar och visningarna skyndar fram i ett högt tempo.

Känslorna i mig ter sig ibland överväldigande, min utforskning är som sagt ett försök att ge uttryck för dem, att fånga in dem, hålla dem kvar och att vrida och vända på dem tills jag förstår vad de vill säga mig. Något som är överväldigande uppfattas ofta som stort och här kan jag se en koppling till skalan jag väljer och upplever att jag måste skapa i.

I mitt val att skala upp ringen blir den enorm i förhållande till dess naturliga storlek. Förnimmelserna i mig träder fram och förstärks då ringens skala överdrivs, gestaltningen innebär en fysisk form som jag kan konfrontera och samtala med. Det finns ett humoristiskt inslag i utforskningen där de orimligt stora ringarna får något lekfullt över sig vilket jag gillar. Lite som i en komisk serieteckning där tecknarens penna förstärker karaktärernas drag för att göra poängen tydlig.

KROPPEN

Kroppen är alltid central i mina arbeten. Det är utifrån hur vi genom den relaterar till oss själva och andra som ligger till grund för mina undersökningar. Intresset är stort för vårt psykologiska inre och hur vi med hjälp av bl.a. kroppsspråk, kläder och smycken uttrycker oss och på så sätt speglar vårt själsliga liv.

Kroppen i den här utforskningen består, som jag nämt tidigare, av textil. Det finns några gynnsamma aspekter av att använda en metaforisk kropp, dels blir den konstruerade kroppen ett filter eller en skyddsfilm för mig som person, det handlar om integritet. Den metaforiska kroppen är fri från kön, hudfärg, ålder, ev. funktionsnedsättning osv. Det skapar en demokratisk öppenhet för alla olika människor att relatera till sig själv i verket. Detta förhållningssätt till kroppen är något jag utforskat även i tidigare projekt.

Min kropp är högst närvarande i skapandet. Det är mina händer som sågar, filar, putsar, klipper, syr och formar i det praktiska görandet, mycket av den kunskapen sitter i kroppen. Sådana minnen eller förnimmelser och erfarenheter kan vara svåra att sätta ord på. Beslut tas inte enbart med hjärnan utan även genom kroppen. Kroppskunskapen används t.ex. då jag intuitivt vet hur ett verktyg ska greppas och användas, när ett material kan påfrestas eller inte. Alla beslut fattas i förhållande till mig. Ska objektet t.ex. höjas eller sänkas i förhållande till min kropp, ska det skalas upp eller ned, vara tätare eller längre isär. Det är en ständigt pågående kommunikation mellan hjärnan och kroppen, där hjärnan måste ge plats och hörsamma vad kroppen säger.

Kroppen tycks förstå vissa saker spontant innan hjärnan gör det. Det kan benämnas som magkänsla eller intuition. En vag eller stark impuls berättar ständigt för mig om det jag har framför mig är ”rätt eller fel”. För att sedan förstå och tyda förnimmelsen inombords behövs ibland djupare eftertanke och reflektion. Det handlar om att lyssna, om transparens och att öppna upp sinnen för sig själv.

Jag tror inte att intuition handlar om någon sorts magi utan mer om en slags tyst kunskap. Magkänslan bygger på samlad information, erfarenheter och upplevelser. Är av arbete med material, verktyg, bra och dåliga resultat, distans och reflektion. Allt jag som människa gått igenom hjälper min intuition att bli tydligare och starkare.

SMYCKET | RINGEN

En ring är en cirkelyta med ett stort hål i mitten. Den runda ringen är en sluten och enhetlig form. Bilden vi har av ringen är en hel och obruten cirkel. Vare sig ringen visas som rund och "hel", deformerad eller bruten säger det någonting om vad jag vill förmedla. Utgångspunkten är dock den hela ringen och det är till den ringarna i de olika objekten relaterar.

I den här abstrakta gestaltningen fyller vigselringen bl.a. funktionen av att förkroppsliga den metaforiska kroppen eftersom smycket talar om bärande och en kropp på samma sätt som en stol talar om en människa.

Vigselringen har en lång historia som går tillbaka till romartiden. Från början var det mannen som gav en ring till kvinnan som ett bevis på ägande. Idag har även mannen ring vilket främst beror på kommersiella krafter under 1900-talet hade vinning av att mannen också skulle bära en ring.

I Egypten ansåg man att det gick en ven från vänstra handens ringfinger direkt till hjärtat. Hjärtat ansågs av egyptierna vara själens hemvist. Denna tradition vandrade sedan vidare till Romarriket där venen benämndes Vena Amoris.

Smycken är oftast och traditionellt sett något vi hänger på, eller sluter om kroppen för utsmyckning och i vissa fall för funktion som en nål eller liknande. I normala fall anpassas smycket till att passa kroppen. I mitt arbete har smycket möjligen en omvänd funktion. Ringen är statisk och den är inte gjord för att passa en mänsklig kropp utan för att tillsammans med textilen uttrycka och förtydliga en förnimmelse och ett budskap. I många av mina objekt är det kroppen/textilen som måste anpassa sig till smycket. Det är dock inte självklart om det är smycket som bär kroppen eller tvärt om.

PRECISION

Sju objekt ska det bli. Sju för att jag gillar talet sju, det är varken för få eller för många. Det är ett ojämnt tal. Det är en grupp och en mängd. Komponenterna i installationen, ringarna, textilerna och rummet med alla sina individuella egenskaper beaktas och bearbetas om och om igen för att finna rätt formulering. Man kan säga att de är ingredienser som i rätt mängd skapar ett bra recept till en god rätt, en intressant helhet. Jag experimenterar med idén, testar, omformar den och finner nya vägar. Det jag söker efter är precision, att resultatet ska komma så nära det jag vill säga som möjligt. Precision har att göra med finish, balans och harmoni, spänning och kontraster i yta och form, men också med ett visst mått av störning, ett gruskorn som skaver och ifrågasätter.

Det gäller att sopa rent, att skapa utrymme för att hitta fokus och klarhet. På samma sätt skalas onödig information av i objekten och i verket som helhet. Jag adderar och rensar undan, mån om essensen. Jag vill åt kärnan, vad är nödvändigt och vad är överflödigt?

Det här får en intressant formulering av Lars Hallnäs, docent vid Textilhögskolan i Borås samt Professor vid Akademin för textil, teknik och ekonomi.

"Poetic precision should be understood as the expressional precision of the definition and its motivation, that it is precise as text in a deeper sense. This is what we look for in legal texts, in philosophical texts, or in mathematical texts, etc - the precision of good poetry. We can argue about the interpretation, but we see that it is a clear and definite formulation of something".

Hallnäs, Lars. *The design research text and the poetics of foundational definitions*. ArtMonitor 8, University of Gothenburg. Faculty of Fine, Applied and Performing Arts 2010.

En ring behöver måhända bytas ut, bli större eller grövre. En textil blir kanske tvungen att klippas om, ändra färg eller form. Justeringar sker i varje liten detalj tills precision uppnåtts. Det finns inget bättre än när frekvensen är precis rätt inställd och det är dit jag vill nå fram till i mitt arbete, så att varje möte, varje liten del i kompositionen är relevant.

INSPIRATION

Jag finner styrka hos konstnärerna Louise Bourgeois och Markus Schinwald. Båda skapar i stor skala, i en vidd av olika material, tekniker och medium. Rent estetiskt tilltalas jag av deras verk. Precisionen i varje liten avvägning, i allt från stygnets längd till presentation och placering i rummet. Jag ser en väsentlig skillnad dem emellan, Bourgeois bearbetade genom sitt skapande sig och sin barndom som en terapeutisk metod medan Schinwalds verk mer är en reflektion och ifrågasättande av samhället och hur vi beter oss mot varann.

LOUISE BOURGEOIS

Med hela mitt missmodigt dystra och trötta sinne klev jag in på Haus Der Kunst i München för att se en stor utställning med verk av Louise Bourgeois. Att i och med utställningen få kliva in i hennes värld för en stund blev en alltigenom gripande upplevelse. Mitt bekymrade sinnestillstånd fick en sparringpartner. Jag tror att jag kände mig dels sedd, dels förstådd och det gav en känsla av släktskap med Bourgeois och hennes verk. Jag sögs in i hennes utforskande observationer och celler med dörren på glänt. De allomslutande rummen tar mig med på en känslomässig resa. Lusten och materialromantiken blomstrar inom mig. Den stora skalan är en kraft i sig som inte går att fly ifrån. Jag går därifrån med en uppfylld och stark känsla av förnyad tro på mig själv.

I Rachel Cookes intervju med Louise Bourgeois som publicerades 2007 i The Guardian svarar Bourgeois på frågorna ”Can you tell us a little of how you have worked over the years? Do you work only when inspiration strikes?”:

”I only work when I feel the need to express something. I may not be sure of exactly what it is, but I know that something is cooking and when I am on the right track. The need is very strong. To express your emotions, you have to be very loose and receptive. The unconscious will come to you, if you have that gift that artists have. I only know if I’m inspired by the results”.

I samma intervju ställs också frågan ”You work on a grand scale. Why?” varpå Bourgeois förklarar att:

”I want to create my own architecture so that the relationships of my forms and objects are fixed. Sometimes I need the large scale so that the person can literally move in relationship to the form. The difference between the real space and the psychological space interests me and I want to explore both. For example, the spiders, which are portraits of my mother, are large because she was a monument to me. I want to walk around and be underneath her and feel her protection”.

MARKUS SCHINWALD

Som jag nämnt tidigare är det här arbetet bl.a. en observation av samhället och de normer vi lever med. Markus Schinwald är en konstnär som med sina iakttagelser och gestaltningar av samhället och dess problematik imponerar och väcker mitt intresse. Det drar i mungiporna, ett leende letar sig in över mina läppar. Markus Schinwald uttrycker sig med både humor och känsla. Jag är på Magasin III i Stockholm för att se hans utställning. Jag triggas till tanke och reflektion, samtidigt blir jag förförd, ögat njuter av de estetiskt tilltalande verken. Med ett intresse för bl.a. modehistoria, dans, litteratur och psykologi undersöker Schinwald människans kropp som kulturell konstruktion. Jag kallar det han gör för en finstämd provokation. Åter igen, det här är också en konstnär som skapar i en skala, en variation och bredd av material och medium som talar till mig.

Det här tycker jag är en fin recension av Maria Johansson på Konsten.net.

”I Schinwalds fysiska och psykiska undersökningar finns något skrämmande, en påminnelse om vår ofullständighet. Men också något komiskt och utvecklande när han demaskerar hur vi låter sociala koder och regler definiera oss. I slutändan är jag mer befriad än fångad, om än väl medveten om motståndets närvaro. Trots den drömska underland-stämningen slutar besökaren i något autentiskt och verkligt väl ute ur garderoben. Där fortsätter livet som vanligt, kampen mellan det möjliga och det omöjliga, mellan gott och ont. Vi står mellan motpolerna och kastar förtroendefulla/självmedvetna/förskräckta/förtäckta/drömmande/längtande ögonkast åt båda håll”.

REFLEKTION

Det här arbetet är en konversation med mig själv, vad jag upplever, känner och vill i förhållande till samhällets norm om hur en genom giftermål uppnår ett lyckligt liv.

Det är ett samtal om framtid men det är också en dialog kring form och precision. Jag började med en strävan efter att ta mig bort från dubbelheten, att försöka reda i komplexiteten. Jag ville hitta svar och/eller bestämma mig för någonting. Jag har dock landat i att ambivalensen, att befinna sig någonstans i mitten, är okej. Jag inser också att arbetet eventuellt kan uppfattas som en oro för framtiden men det är lika mycket en uppgörelse med mitt förflutna.

svävande på ett moln av luft

håller andan..

möjligt / omöjligt

*förföriskt glitter
föradiskt guld*

*uppgiven längtan
omöjlig trygghet*

kärlek, passion, förtröstan

*ensam kvar i ett äventyr,
som (aldrig) blev*

KÄLLFÖRTECKNING

FOTO

Wedding dream team. Brudslöja under håruppsättning. 2013.09.13. <http://weddingdreamteam.spotlife.se/files/2013/06/under3.jpg> (Hämtad 2016.02.03)

FILM

Garry Marshall. *Valentine's Day* (film) (2010)

BOK

Andersson, Lena. *Allvarligt talat*. Natur & Kultur Stockholm. 2015

INTERNET

Wikipedia. Smycke. 2016.02.09. https://sv.wikipedia.org/wiki/Smycke#Ytbehandling_av_metaller (Hämtad 2016.04.01)

Hagametall.nu. Mässing. <http://hagametall.se/massing/> (Hämtad 2016.04.08)
the-artists.org. <http://the-artists.org/artistsbymovement/installation-art> (Hämtad 2016.04.08)

Wikipedia. Smycke. 2016.02.09 <https://sv.wikipedia.org/wiki/Smycke#Samh.C3.A4llsp.C3.A5verkan> (Hämtad 2016.04.01)

Wikipedia. Vigselring. 2015.07.11 <https://sv.wikipedia.org/wiki/Vigselring> (Hämtad 2016.04.01)

The Guardian. Louise Bourgeois The Observer 'My art is a form of restoration'. 2007.10.14 <http://www.theguardian.com/artanddesign/2007/oct/14/art4> (Hämtad 2016.02.05)

Konsten.net. Markus Schinwald på magasin III. 2015.03.25. <http://konsten.net/markus-schinwald-pa-magasin-iii/> (Hämtad 2016.04.01)

AVHANDLING

Hallnäs, Lars. *The design research text and the poetics of foundational definitions*. ArtMonitor 8, University of Gothenburg. Faculty of Fine, Applied and Performing Arts 2010.

UTSTÄLLNINGAR

Louise Bourgeois. Structures of Existence: The Cells, 2015.02.27-2015.08.02 Haus Der Kunst, München

Markus Schinwald. 2015.02.14- 2015.12.13. Magasin III, Stockholm

...HAPPILY MARRIED EVER AFTER...